

Szakmai Önéletrajz

Baloghné Vatai Barbara

néptánc művész, néptánc pedagógus

1977. június 26-án születtem Budapesten.

Tanulmányok:

- 2019- a Magyar Táncművészeti Egyetem (MTE) MA60 kiegészítő tánctanári mesterképzés néptánc szakirányú hallgatója vagyok,
- 2016-ban részt vettem a Hagyományok Háza Kárpát Medence Táncos Öröksége elnevezésű, 120 kredites néptánc pedagógus továbbképzésén,
- 2006-ban szereztem diplomát a MTE néptánc pedagógus szakon,
- 2003-2004-ben Erasmus ösztöndíjjal a drezdai Palucca Schule Dresden moderntánc főiskolán töltöttem egy szemesztert,
- 1999-ben középfokú színpadai néptáncművészi bizonyítványt szereztem a Magyar Táncművészeti Főiskola akkreditált, kihelyezett képzésén a Magyar Állami Népi Együttes – továbbiakban MÁNE – keretein belül,
- 1996-ban érettségiztem a Szent László Gimnáziumban.

Munkahelyek:

- 2008-tól néptánc pedagógus vagyok az Aelia Sabina Alapfokú Művészeti Iskolában,
- 1998-2008-ig ugyanitt óraadó tanárként dolgoztam,
- 1998-tól a fent említett művészeti iskolai bázissal, alapítványi háttér-intézménnyel működő Kincső Néptánc Együttes női tánckarvezetője, művészeti asszisztense vagyok,
- 1992-2005-ig a MÁNE táncosa, majd szólótáncosa voltam.

Szakmai hitvallásom:

Ebben a tanévben (2018./19.) 20. évemet töltöm pedagógusként.

Ahogy korosodom egyre inkább az a meggyőződés erősödik bennem, hogy az a *szabad alkotási folyamat*, amelyben és ahogyan a gyermek a néptáncot már egészen kis korban saját magára formálhatja, rendkívül komplex, testi-lelki-szellemi síkon történő fejlesztést eredményez. Azok a gyerekek, akik a kreatív alkotásban rendszeresen próbára teszik magukat, hatványozott eredményességgel fejlődnek, lemaradások esetén pedig nagyszerűen kiegyenlítődnek az egyes részképesség-, figyelemzavarok is. Pszichés vonatkozásban pedig a

táncpróba a tanuláson túl valóban alkalmas lehet arra, hogy a fiatal, idősebbet egyaránt „flow” élményben részesítse. Ezt hatalmas motivációnak és célnak is látom egyúttal. Munkám folyamán a próbatermi normákat igyekszem úgy alakítani, hogy az abban résztvevők és mi pedagógusok is oldott légkörben fejlődhessünk és folytathassuk azt a kreatív, improvizatív tanulást, amely néptáncainkból fakad.

Ennek az ideálnak az elérése nem megy másként, csak *valódi közösségek* létrehozásával. Ezt a területet, vagyis a valódi közösség építését gondolom pályám legnehezebb, egyúttal legfontosabb céljának, melyet tökéletesen elérni lehetetlennek tűnik számomra, de folyamatosan erre törekszem.

Visában szerzett élményeim (1997., 2003., 2004., 2009-ben gyűjtőutak, szakdolgozati téma) nagyban megerősítette az imént leírt törekvéseimet. Mondhatnám azt is, hogy mintegy alapkőként szolgálnak egész pedagógusi, táncosi felfogásomban. (Budapesten felnőtt emberként, majd lakótelepi környezetben munkálkodva ezek nélkül az élmények nélkül nem érthettem volna meg, hogy mit jelent egy élő falusi közösség és annak életében a táncnak a szerepe.)

Művészeti iskolánkkal, együttesünkkel a néptáncos élet szerves része vagyunk. A **Kincső Néptánc Együttes** jövőre 40 éve igyekszik versenyeken, fesztiválokon részt venni, tanítványaink sok szép sikert értek és érnek el országos megmérettetéseken is. Mivel ez csapatmunka, szeretném megemlíteni legfontosabb kollégáimat: Turcsánné Horváth Anikó, Ónodi Béla, Galát Péter, Mosóczi István. Rajtuk kívül rengeteg mesterrel dolgozhattam hivatásos táncosként, akikre nagy hálával gondolok, de akiket itt név szerint nem említek meg. Legfontosabb mesternek és tükörnek azért mégis tanítványimat és családomat tekintem.

